

*А.М. Бірюкова,
проректор Академії адвокатури України*

Проблеми надання адвокатом правової допомоги у кримінальному судочинстві

Ключові слова: *адвокат, правова допомога, кримінальне судочинство.*

Для здійснення професійної діяльності на досудовому слідстві законодавство України наділяє адвоката-захисника певними правами та обов'язками. Так, стаття 48 КПК закріплює перелік прав і обов'язків захисника з моменту допуску його до участі у справі. Сукупність цих прав і обов'язків визначається категорією "процесуальний статус" даного суб'єкта процесуальних відносин. Проте стаття 6 Закону України "Про адвокатуру", безвідносно до того, чи набув адвокат статус захисника, багато в чому дублює зазначений перелік прав, але вже як перелік прав адвоката. Можна додати, що і Правила адвокатської етики конкретизують статус адвоката та висувають додаткові вимоги щодо його професійної діяльності. Таким чином, процесуальний статус захисника-адвоката визначається не лише нормами КПК, але й іншими нормативно-правовими актами.

В літературі висловлена думка про існування двох статусів захисника та неспівпадіння процесуального статусу захисника з його фактичним статусом. Так, розглядаючи права і обов'язки адвоката-захисника на досудовому слідстві Ю.Ф. Лубшев розрізняє його процесуальний і фактичний статус: "Вся сукупність прав і обов'язків учасника

процесу, що складає зміст його статусу як учасника кримінального процесу, може бути найменована його фактичним положенням... Є відносини, котрі або недоцільно, або неможливо врегулювати правом в силу багатогранності та їх індивідуальної неповторності" [1]. За міркуваннями зазначеного автора виділення фактичного положення адвоката обумовлено необхідністю реформування кримінально-процесуального законодавства та закону про адвокатуру.

В науковій літературі також висловлена думка, що діяльність адвоката в кримінальному процесі потрібно розглядати на двох етапах: "передпроцесуальної або допроцесуальної діяльності" та процесуальної діяльності захисника в кримінальній справі [2].

На нашу думку, розмежовувати статус адвоката-захисника доцільно не на правовий і фактичний, а на загальноправовий і кримінально-процесуальний, оскільки правова допомога адвоката в кримінальному процесі не обмежується його процесуальним статусом у справі. Так, загальновідомо, що до вступу в справу як захисника, адвокат надає особам, які вважають, що відносно них у правоохоронних органів є підозри, попередню правову допомогу.

До вступу в справу надання адвокатою правової допомоги особі у період провадження дізнання та під час проведення досудового слідства є прикладом реалізації професійних прав адвоката, передбачених ст. 6 Закону України “Про адвокатуру”. В цьому випадку мову потрібно вести не про адвоката-захисника в кримінальному процесі, а про адвоката, що надає правову допомогу особі в кримінальному процесі. Не буде перебільшенням, що саме на стадії вирішення питань про порушення кримінальної справи щодо певної особи або порушення справи “за фактом скоєння злочину”, вказана особа потребує кваліфікованої правової допомоги. При цьому правова допомога, на мою думку, не може обмежуватися консультаціями в адвокатських конторах або складанням письмових довідок. В цьому контексті виникає декілька питань: чи передбачає КПК в період дізнання та на досудовому слідстві представництво підозрюваних, обвинувачених та відповідно до яких норм КПК адвокати виступають представниками осіб в судах в справах про оскарження процесуальних рішень органів дізнання, слідчих, прокурорів на досудовому слідстві? Відповіді на зазначені питання вкрай важливі, оскільки прийнято вважати, що на досудовому слідстві адвокат бере участь як захисник підозрюваного, обвинуваченого (ст. 44 КПК), а з іншого боку, адвокат може бути представником лише потерпілого, цивільного позивача і цивільного відповідача (ст. 52 КПК). Зазначені підходи до розуміння представництва у кримінальному процесі є сталими у науковій літературі. Зокрема вказується, що представник у кримінальному процесі — це особа, уповноважена за законом або за дорученням учасника процесу — потерпілого, цивільного позивача чи цивільного відповідача — представляти у кримінальній справі його законні інтереси [3].

Потрібно зазначити, що інститут представництва підозрюваних, обвину-

вачених передбачений КПК при провадженні в справах про злочини неповнолітніх, але він виключає представництво адвокатом зазначених осіб в кримінальному процесі. У п. 10 ст. 32 КПК визначено, що “законні представники” — це батьки, опікуни, піклувальники даної особи або представники тих установ і організацій, під опікою чи опікуванням яких вона перебуває.

В літературі висловлене й інше міркування, що адвокат-захисник виконує не лише функцію захисту, але й одночасно є представником обвинуваченого на досудовому слідстві відповідно до ст. 47 КПК [4]. Проте аналіз ст. 47 КПК не дає підстави говорити про статус захисника як представника обвинуваченого. Однак судова практика свідчить про обґрунтованість міркувань В.О. Попелюшка. Зокрема, в ухвалі Колегії суддів судової палати у кримінальних справах Апеляційного суду міста Києва від 30 червня 2004 р. зазначається, що Колегія розглянула справу за апеляцією адвоката Ф.С.Є. представника М.Є.В. — особи, щодо якої порушено кримінальну справу, на постанову Шевченківського районного суду м. Києва. На підставі матеріалів справи Колегія апеляцію адвоката Ф.С.Є. задовольнила та скасувала постанову Шевченківського районного суду м. Києва про відмову в задоволенні скарги адвоката щодо скасування постанови слідчого про порушення кримінальної справи проти М.Є.В., а також скасувала постанову слідчого про порушення зазначеної кримінальної справи проти М.Є.В. [5].

Результати анкетування суддів судової палати у кримінальних справах Апеляційного суду м. Києва та суддів Шевченківського районного суду м. Києва, яке проводилося автором цієї статті у лютому 2006 року з метою з’ясування питань, пов’язаних з подачею та розглядом скарг на постанови слідчого, прокурора про порушення ними кримінальних справ, також свідчать про здійснення

представництва адвокатами зазначеної категорії осіб у кримінальному судочинстві. Так, на запитання “На практиці такі скарги подаються”: адвокатом — зазначили 32 судді, що складає 64%; представником — відповіли 18 суддів, що складає 36%.

На запитання “на Ваш погляд, яке з юридичних визначень — адвокат чи представник — є найбільш точним”, 31 з суддів (що складає 62%) відповіли, що це адвокат, мотивуючи тим, що адвокатська діяльність регулюється не тільки Конституцією України, КПК, а й спеціальним Законом “Про адвокатуру”, Правилами адвокатської етики.

19 опитаних суддів (що складає 38%) вважають, що найбільш точним юридичним визначенням є представник та обґрунтовують це тим, що у відповідності з Постановою № 1 Пленуму Верховного Суду України від 11 лютого 2005 року “Про деякі питання, що виникають під час розгляду судами України скарг на постанови органів дізнання, слідчого, прокурора про порушення кримінальної справи” визнана правильною практика тих судів, які при розгляді таких скарг додержуються порядку, визначеного у ст. 236² КПК (ст. 236¹ КПК передбачає, що скарга на постанову органу дізнання, слідчого, прокурора про відмову в порушенні кримінальної справи подається особою, інтересів якої вона стосується, або її представником до районного (міського) суду за місцезнаходженням органу або роботи посадової особи, яка винесла постанову...).

Отже, представництво підозрюваних, обвинувачених на досудовому слідстві є реальністю і відбувається на етапі судового контролю в стадії досудового провадження кримінальної справи.

Наявність представництва підозрюваних, обвинувачених на досудовому слідстві є наслідком не новел в КПК, а впливає з правової позиції Конституційного Суду України. Так, Рішенням Конституційного Суду України від 30

січня 2003 року № 3-рп визнані такими, що не відповідають Конституції України положення ч. 6 ст. 234, ч. 3 ст. 236 КПК, які унеможливають розгляд судом на стадії досудового слідства скарг на постанови слідчого, прокурора стосовно приводів, підстав і порядку порушення кримінальної справи щодо певної особи. З даного рішення також випливає, що суди мають право приймати до розгляду й скарги на інші процесуальні дії, рішення і бездіяльність органів, що проводять досудове розслідування справи, за умови, що вони породили чи можуть породити наслідки, які виходять за межі кримінально-процесуальних відносин, і завдати такої шкоди конституційним правам і свободам внаслідок несвоєчасного судового контролю, що поновити їх буде неможливо або надзвичайно важко.

Виникає питання, якщо в наведених випадках адвокат представляє інтереси особи в суді, він діє як представник в кримінальному процесі чи як представник у цивільно-процесуальних відносинах? Як зазначалося, це питання обумовлено тим, що представництво осіб на досудовому слідстві чітко визначено і воно обмежується представництвом потерпілого (ст. 49 КПК), цивільного позивача (ст. 50 КПК), цивільного відповідача (ст. 51 КПК).

На мою думку, представництво осіб в кримінальному процесі в інших випадках ніж це встановлено в КПК започатковано не лише вказаним рішенням Конституційного Суду України, але й відповідно до статті 6 Закону України “Про адвокатуру”. В цьому випадку потрібно говорити про представництво лише адвокатами осіб, в справах за скаргами на процесуальні дії, рішення і бездіяльність органів, що проводять досудове розслідування справи, за умови, як зазначається в рішенні Суду, що вони породили чи можуть породити наслідки, які виходять за межі кримінально-процесуальних відносин, і завдати такої шкоди конституційним правам і свободам внаслідок

несвоєчасного судового контролю, що поновити їх буде неможливо або надзвичайно важко.

В зазначеній статті 6 Закону України “Про адвокатуру” право адвоката на представництво громадян не обумовлюється певним видом (типом) судочинства. В цьому контексті цікавими виглядають правові підходи суддів при вирішенні скарг осіб на постанови слідчих про порушення кримінальних справ за фактом вчинення злочину або відносно певних осіб. Потрібно врахувати, що зазначені особи на етапі порушення справи за “фактом” не є суб’єктами кримінального процесу, і взагалі можуть бути не допитані як свідки, підозрювані.

Судова практика свідчить, що оскарження постанов про порушення кримінальних справ відбувається виключно на підставі норм кримінально-процесуального закону. Так, в ухвалі Колегії судової палати у кримінальних справах Апеляційного суду м. Києва від 9 червня 2004 р. в справі за апеляцією С.В.В. на постанову Шевченківського районного суду м. Києва від 03.03.2004 р. про відмову в задоволенні скарги на постанову слідчого про порушення кримінальної справи за фактом скоєння злочину зазначається наступне. Розглядаючи скаргу С.В.В. на постанову про порушення кримінальних справ, суд першої інстанції правильно застосував норми кримінально-процесуального закону, оскільки згідно зі ст. 3 КПК України провадження в кримінальних справах здійснюється за правилами цього Кодексу. Тому доводи апеляції про те, що суд при розгляді скарги на постанову про порушення кримінальної справи повинен був керуватися вимогами глави 31-А ЦПК України є безпідставними [6]. На жаль, в справах за скаргами осіб або їх представників-адвокатів на постанови про порушення кримінальних справ за фактом вчинення злочину або проти конкретної особи правовий статус скаргників, їх представників не розкривається [7]. Як ми

пересвідчилися, оскарження адвокатом в інтересах клієнта процесуальних дій в період досудового розслідування не можна розглядати поза межами кримінального процесу, незважаючи на ту обставину, що КПК не визнає адвоката-представника суб’єктом цього процесу. Зазначене твердження є спірним і прямо стосується питань представництва свідка на досудовому слідстві та надання йому правової допомоги. Особливо ця теза є актуальною, з огляду на те, що в багатьох випадках на перших етапах досудового розслідування особи, щодо яких є підозри, допитуються як свідки. Відповідно до визначених у статті 69¹ КПК прав свідка, він не може розраховувати на судовий захист (відновлення порушених прав) у кримінальному процесі. Зазначений висновок можна зробити і з рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням Верховного Суду України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини третьої статті 120, частини шостої статті 234, частини третьої статті 236 Кримінально-процесуального кодексу України (справа про розгляд судом окремих постанов слідчого і прокурора) № 3-рп/2003 від 30.01.2003 [8], оскільки в цьому випадку Суд визнав право на судовий захист на досудовому розслідуванні за особами, відносно яких порушені кримінальні справи.

За таких обставин виникає питання: в порядку кримінального чи в порядку цивільного судочинства має оскаржувати свідок незаконні дії слідчого? На жаль КПК не містить відповіді на це питання, тому в деяких випадках суди поновлюють права свідків на досудовому слідстві в порядку кримінального судочинства, в інших — в порядку цивільного судочинства. На нашу думку, такий стан речей не можна визнати задовільним у кримінальному процесі. Проте в обох випадках, як засвідчує судова практика, свідки діють через своїх представників-адвокатів. Ілюстрацією проблем захисту

прав свідків в кримінальному процесі можуть слугувати дві справи: перша — це справа К.С.В., розглянута в порядку кримінального судочинства на дії слідчого прокуратури Харківської області, та цивільна справа № 2-2202/2005 за скаргою В.І.А. на дії слідчого Генеральної прокуратури України про виїмку паспорта скаржниці [9]. В першому випадку йдеться про те, що у 2003 р. прокуратура Харківської області розслідувала кримінальну справу стосовно інших осіб. До участі у вказаній справі як свідок був притягнутий приватний підприємець К.С.В. У відповідності з КПК на нього був покладений один обов'язок — дати правдиві показання. Натомість прокуратура Харківської області здійснила обшук у К.С.В. та вилучила у нього товари, бухгалтерські документи, печатку, грошові кошти та долучила все це як речові докази до кримінальної справи стосовно інших осіб. В порядку кримінального судочинства рішеннями Червонозаводського районного суду м. Харкова від 19 червня 2003 р. та від 22 червня 2003 р., ухвалами судової палати в кримінальних справах апеляційного суду Харківської області від 15 серпня 2003 р. та від 13 серпня 2004 р. дії слідчих органів прокуратури Харківської області визнані незаконними і на них покладено обов'язок поновити порушені права К.С.В. [10]. В іншому випадку В.І.А. звернулася до Печерського районного суду м. Києва зі скаргою у порядку, передбаченому главою 31-а ЦПК України, та просила визнати неправомірною постанову, прийняту суб'єктом оскарження, про проведення виїмки її паспорта. Скаржниця зазначала, що вона напередодні виїмки була допитана слідчим як свідок у кримінальній справі. Ухвалою Печерського районного суду від 9 червня 2005 р. в прийнятті скарги В.І.А. було відмовлено, оскільки, на думку суду, згідно рішення Конституційного Суду України від 23.05.2001 р. щодо офіційного тлумачення положень

ст. 248³ ЦПК України, діяльність посадових осіб на досудовому слідстві не належить до сфери управлінської і не може бути предметом оскарження в порядку, визначеному главою 31-а ЦПК України. В.І.А. не погодилась з рішенням суду та в апеляційній скарзі зазначила, що ухвала постановлена судом з порушенням процесуального права, Конституції України і не відповідає правовій позиції Конституційного суду України в справі № 1-12/2001 від 17.05.2001 р., а отже, вона мусить бути скасована, а справа розглянута по суті. Свідок в кримінальному процесі, зазначено в апеляційній скарзі, відповідно до п. 8 ч. 1 ст. 69¹ Кримінально-процесуального кодексу України, має право лише в позасудовому порядку оскаржити дії слідчого, а з іншого боку, свідок не є стороною у судовому засіданні і не користується відповідними процесуальними правами в кримінальному судочинстві (див. ч. 5 ст. 16¹ КПК). За схожих обставин Конституційний суд України дійшов висновку, що "...Положення абзацу четвертого статті 248³ ЦПК України про те, що судам не підвідомчі скарги на акти і дії службових осіб органів дізнання, попереднього слідства, прокуратури ...якщо законодавством встановлено інший порядок оскарження" [11], сформульовано так, що позбавляє громадянина права звернутися до суду за захистом своїх прав і свобод, якщо встановлено лише позасудовий порядок оскарження. Тому це положення є таким, що не відповідає Конституції України (є неконституційним), зокрема, її статтям 55, 124. Напередодні слухання справи в апеляційного суді, суб'єкт оскарження повернув паспорт В.І.А., а її представник відкликав апеляційну скаргу.

На мою думку, з наведеного прикладу випливає, що адвокат представляв інтереси клієнта в кримінальному процесі, але способи захисту порушених прав обрав відповідно до порядку цивільного судочинства. Зазначена особливість захисту порушених прав, на мою думку,

обумовлена недосконалістю нормативного регулювання статусу свідка в кримінальному процесі.

Оскільки частина підозрюваних, обвинувачених на перших етапах кримінального процесу допитуються як свідки, проблеми нормативного регулювання їх статусу за КПК, певною мірою створюють в подальшому проблеми захисту прав та інтересів підозрюваних, обвинувачених, які були вперше допитані в цій якості. Вбачається, що проблема захисту вказаних осіб виникає ще з моменту здійснення правоохоронними органами перевірки повідомлень про злочини.

Зокрема, коли необхідно перевірити заяву або повідомлення про злочин до порушення справи, така перевірка здійснюється прокурором, слідчим або органом дізнання шляхом відібрання пояснень від окремих громадян, посадових осіб або перевірка здійснюється шляхом проведення оперативно-розшукової діяльності. Виникає питання: чи можуть скористатися допомогою адвоката особи, щодо яких здійснюються процесуальні заходи у вигляді “відібрання пояснень”? Безперечно, це їх конституційне право, але вони не вільні у виборі місця і часу отримання правових консультацій адвоката. Так, при перевірці заяв про злочин у випадку явки з повинною або відібрання пояснень від осіб у порядку ст. 97 КПК, відповідні посадові особи правоохоронних органів не дозволяють адвокатам бути присутніми при здійсненні цих процесуальних дій щодо їх клієнтів.

Зазначені обмеження прав осіб на правову допомогу в кримінальному процесі є наслідком не лише неврегульованості цього питання в КПК, але й продуються вадами Закону України “Про адвокатуру”. Зокрема вказаний закон не передбачає такого виду адвокатської діяльності як надання правової допомоги у кримінальному судочинстві. Передбачені у статті 5 Закону України “Про адвокатуру” види адвокатської діяльності

як-то: консультації з юридичних питань, представництво. Та професійні права адвоката, визначені у статті 6 цього Закону, зокрема, право представляти і захищати права та інтереси громадян, не охоплюють і не передбачають такої діяльності адвоката як надання правової допомоги у кримінальному процесі, в т.ч. на стадії до порушення кримінальної справи. Хоча Закон України “Про адвокатуру” і надає можливість адвокату у передбачених законодавством випадках здійснювати й інші види юридичної допомоги, однак КПК не передбачає надання адвокатом правової допомоги особі на цій стадії. Проте в інших країнах такий вид адвокатської діяльності є сталим та окремим і особливим видом правової допомоги, а гарантії безперешкодної зустрічі адвоката і клієнта не обумовлюються наявністю у клієнта статусу підозрюваного чи обвинуваченого. Без вирішення питання щодо безперешкодної зустрічі адвоката і клієнта, а не лише адвоката-захисника і підозрюваного, обвинуваченого, діяльність адвоката з надання правової допомоги втрачає сенс. Невипадково в багатьох країнах нормативно вирішені ці взаємообумовлені питання. Так, ч. 2 статті 4 Закону Литовської Республіки “Про адвокатуру” визначає, що будь-яка особа у визначеному законами порядку вправі обрати адвоката, котрий би виступав як радник, його представник або захисник його інтересів. Стаття 45 цього закону забороняє чинити перешкоди зустрічі адвоката з клієнтом без сторонніх осіб [12].

Таким чином можна констатувати, що ні КПК, ні Закон України “Про адвокатуру” не передбачають участі адвоката як представника осіб, що потребують правової допомоги в зв’язку з порушенням відносно них кримінальних справ або в зв’язку з порушенням кримінальних справ “за фактом”, а також в інших випадках, коли на досудовому розслідуванні права і свободи осіб суттєво обмежуються. Не передбачається будь-яких

новел з цього питання і у проекті КПК. Новий проект КПК, і взагалі такий стан нормативного регулювання діяльності адвоката суперечить ст. 59 Конституції України стосовно проголошеного права кожного скористатися правовою допомогою та суперечить правовій позиції Конституційного Суду України в справі про розгляд судом окремих постанов слідчого і прокурора № 3-рп/2003 від 30.01.2003 р. та в справі щодо офіційного тлумачення положень ст. 248³ ЦПК України від 23.05.2001 р.

За аналогічних обставин Конституційний Суд Росії визнав неконституційним окремі норми КПК РФ, які обмежували надання правової допомоги на досудовому слідстві, а парламент вніс відповідні зміни до КПК РФ [13].

В.Т. Маляренко зазначає, що “новою в кримінальному процесі України є проблема оскарження дій і рішень органів дізнання та досудового слідства до суду. У ст. 13 Конвенції про захист прав людини та основних свобод зазначено, що кожен, чий права і свободи, викладені в цій Конвенції, порушуються, має право на ефективний засіб правового

захисту у відповідному національному органі...” [14].

Вбачається, що у проекті Закону України “Про адвокатуру” необхідно доповнити види адвокатської діяльності та встановити, що надання адвокатом правової допомоги у кримінальному судочинстві є окремим видом адвокатської діяльності. Одночасно проект КПК, в частині визначення статусу суб’єктів кримінального процесу, доповнити нормою, яка б визнавала адвоката, який надає правову допомогу, суб’єктом кримінального процесу та наділяла його правом безперешкодної участі на всіх етапах кримінального процесу у процесуальних діях що здійснюються стосовно його клієнта. Крім того, слід передбачити заборону будь-кому перешкоджати конфіденційній зустрічі адвоката та клієнта. З метою однозначного розуміння правової позиції Конституційного Суду України щодо межі судового контролю на етапі досудового розслідування, передбачити в проекті КПК норму (групу норм) яка б визначала цей процес за суб’єктами оскарження, предметом оскарження, строками розгляду справ тощо.

Список література:

1. Лубшев Ю.Ф. Адвокатура в России: Учебник. — М.: ООО “Профобразование”, 2001. — С. 665-666.
2. Трунов И.Л. Защита прав личности в уголовном процессе. — М.: ИД “Юриспруденция”, 2005. — С. 178.
3. Юридичний словник-довідник / За ред. Ю.С. Шемшученка. — К.: Феміда, 1996. — С. 521.
4. Попелюшко В.О. Предмет захисту та його доказування в кримінальній справі: Монографія. — К.: Прецедент, 2005. — С. 127.
5. Справа № 11-а-1214/2004. Архів Шевченківського районного суду м. Києва за 2004 р.
6. Справа № 11-а-1037. Архів Шевченківського районного суду м. Києва за 2004 р.
7. Див.: Справа № 11-а-331. Архів Шевченківського районного суду м. Києва за 2005 р.; Справа № 11-а-733. Архів Шевченківського районного суду м. Києва за 2005 р.; Справа № 11-а-988. Архів Шевченківського районного суду м. Києва за 2005 р.; Справа № 11-а-1057. Архів Шевченківського районного суду м. Києва за 2005 р.; Справа № 11-а-2378. Архів Шевченківського районного суду м. Києва за 2004 р.; Справа № 11-а-1977/2004. Архів Голосіївського районного суду м. Києва за 2004 р.; Справа № 948. Архів Оболонського районного суду м. Києва за 2005 р.

8. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням Верховного Суду України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини третьої статті 120, частини шостої статті 234, частини третьої статті 236 Кримінально-процесуального кодексу України (справа про розгляд судом окремих постанов слідчого і прокурора) № 3-рп/2003 від 30.01.2003 р. // Адвокат. — № 1, 2003. — С. 41-45.
9. Справа № 2-2202/2005. Архів Печерського районного суду м. Києва.
10. Чому й кого бояться судді? // Свобода. — № 27, 23-29 серпня 2005 р. — С. 11.
11. Конституційний Суд України: Рішення. Висновки. 1997-2001. Книга 2, абз. 6. — К.: Юрінком-Інтер, 2001. — С. 393.
12. Закон Литовской Республики “Об адвокатуре” от 18 марта 2004 г. // Сайт Сейма Литовской Республики.
13. Постановление Конституционного Суда РФ по делу о проверке конституционности положений ч. 1 ст. 47 и ч. 2 ст. 51 УПК РСФСР в связи с жалобой гражданина Маслова В.И. № 1-П от 27 июня 2000 г. — СЗ РФ, 2000. — № 27. — Ст. 2882.
14. *Маляренко В.Т.* Перебудова кримінального процесу України в контексті європейських стандартів. — К.: Юрінком-Інтер, 2005. — С. 106.

РЕЗЮМЕ

В статье рассматриваются вопросы, касающиеся проблем, связанных с получением гражданами правовой помощи в уголовном судопроизводстве, оказанием адвокатами такой помощи. Автором поставлен вопрос о необходимости законодательного урегулирования данных проблем и сделаны соответствующие предложения о внесении изменений в УПК Украины и Закон Украины “Об адвокатуре”.

SUMMARY

The article deals with the topic of legal aid for individuals within criminal cases given by lawyers. The author has risen the question on the necessity of legal regulation and made suggestions on amendments to the Criminal Procedural Code of Ukraine and to the law of Ukraine “On the Bar”.

*Рекомендовано кафедрою
адвокатської майстерності*

Отримано 22.04.06